

... Εγώ κοίταζα τα αδέλφια μου και παράλληλα σκεφτόμουν και στενοχωριόμουν που εκείνα δεν θα μπορούσαν να έχουν τόσο μεγάλη προίκα όσο εγώ. Χαμήλωσα το βλέμμα και δεν απάντησα του πολυαγαπημένου μου Ανδρέα.

«Γιατί δε χαίρεσαι;» με ρώτησε. Τη στιγμή που τελείωσε την ερώτησή του ο Αντρέας μπήκε ο πατέρας μου και μου φάνηκε πως αυτή η διακοπή με γλίτωσε από την απάντηση. Έτρεμε, μα δεν ήταν πιωμένος όπως συνήθως, και σαν να μου φάνηκε πως ήταν συγκινημένος κιόλας. Κατάλαβα πως είχε ακούσει ό,τι είχε πει προηγουμένως ο Αντρέας επειδή ήρθε και με πήρε στην αγκαλιά του. Ξαφνικά ξέσπασαν τα κλάματά του, όμως δεν τα άφηνε να κυλήσουν. Δεν ήξερα πραγματικά τι να κάνω, ούτε γιατί έκλαιγε ο πατέρας μου. Κανένας δεν μιλούσε.

Ο πατέρας σφίγγοντάς με στην αγκαλιά του ξεφώνισε: «Σ' εδυστύχησε». Δεν κατάλαβα ποιον εννοούσε, μήπως τον Αντρέα ;

Τότε ο Αντρέας είπε : « Έφταιξα μα τώρα διορθώθηκαν όλα. Την Κυριακή βάζω στεφάνι. Εδώ τα κλειδιά του κομού. Είπε να μου τα δώσεις τα χίλια».

Κατάλαβα πως η μάνα μου του το επέτρεψε και θα δώσει όλες τις οικονομίες και του φώναξα: «Και ξαναγοράζεις και την αγάπη; Ω, τι έκαμες! »

Με στεναχώρησε πολύ ο δύσμοιρος και έβαλα τα κλάματα, δεν κρατήθηκα. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν το χρήμα! Μόνο αυτό. Και που με ήθελε, εγώ τι να το κάνω, με αγόραζε. Κι αν τον βοηθούσα με το λαθρεμπόριο, κι η μάνα μου μαζί, το έκανα γιατί τον αγαπούσα... κι εκείνος μ' αγοράζει .Όχι, δεν θα τον παντρευτώ.

«Την αγάπη;» μου είπε σιγά «και δεν την έχω; ;»

«Όχι!» του απάντησα απότομα «Όχι! Για λίγα χρήματα ήσουν έτοιμος να με πουλήσεις και χωρίς αυτά δε μ' έπαιρνες, πάει τώρα η αγάπη. Επέταξε το πουλί!» Με είχε νευριάσει. Δεν με έπαιρνε για λίγα χρήματα παλιά και τώρα μιλά για αγάπη!

Ύστερα, εκείνος μου απάντησε «Θα ξανάρθει στη ζεστή φωλιά του. Η ζωή μας θα 'ναι παράδεισος».

Δεν μπορεί να ναι παράδεισος με τη συμπεριφορά και τις πράξεις του. Το πήρα απόφαση.

«Όχι! Εδώ είναι ο χωρισμός μας. Θα πάω σε ξένα μέρη, σε ξένον κόσμο, σ' άλλους τόπους θα δουλέψω για με και για να κουναρήσω το παιδί που θα γεννηθεί. Θα μου δώσει η μάνα γράμματα για να 'βρω αλλού εργασία. Θα τα πάρει από τες κυράδες της. Όχι, δεν έρχομαι! Είμαι δουλεύτρα ποιόνε έχω ανάγκη; Δεν έρχομαι, δεν έρχομαι!»

Ο πατέρας συνέχισε να λέει πως με δυστύχησε. Τώρα κατάλαβα, η μάνα. Συνέχισε να μουρμουράει, «γιατί να μη τα 'χε δώσει από την αρχή όπως τση το 'πα; Ανάθεμά τα τα τάλαρα.»

Η ζωή ήταν δική μου. Θα δουλέψω μόνη για να θρέψω το παιδί μου. Θα κάνω ό,τι μπορώ γι' αυτό. Πιο πάνω απ' όλα είναι ο εαυτός μου, το παιδί μου κι η τιμή μου.

Ο Αντρέας δεν είπε τίποτε άλλο παρά: «Ανάθεμά τα τα τάλαρα! Πάει η ευτυχία μου!» φώναξε. Κι έπειτα έφυγε.

Ίσως και να μ' αγαπούσε αλλά δεν θα πουλιόμουν εγώ για χάρη κανενός. Τώρα νιώθω ησυχασμένη, όμως νιώθω μία απώλεια, μία στενοχώρια. Τον αγαπούσα τον Αντρέα, όμως δεν πουλιόμουν. Θα βασιστώ σ' εμένα. Το παιδί μου θα κουναρευτεί τίμια και σωστά. Δεν είναι τα τάλαρα τα σημαντικότερα. Η ευτυχία.